

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וירא
י"ז חשוון תשפ"ב 1099

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:44 5:30 5:38 5:23

6:37 6:35 6:36 6:35

7:15 7:11 7:12 7:14

הדלקת נרות

מוצאי שבת

רבני תם

הילולא דצדיקיא

ז - רבי אלתר בידרמן האדמו"ר מלעלוב

ז - רבי אברהם דיין

יח - רבי רפאל ברוך טולידאנו מח"ס 'קיצור שלחן ערוך'

יח - רבי נחום פרצוביץ ראש ישיבת 'מיר'

יט - רבי יצחק טייב מח"ס 'חלב חטיים'

יט - רבי דב יפה משגיח ישיבת 'כפר חסידים'

כ - רבי מרדכי שרעבי

זקן המקובלים בירושלים

כ - רבי צבי יהודה אדלשטיין

כא - רבי וידאל בן וואליד

כא - רבי בצלאל שטרן בעל 'בצל החכמה'

כב - רבי יששכר דב רוקח האדמו"ר מבעלז

כב - רבי אוריאל דויד רבה של איראן

כג - רבי רפאל אלקובי

כג - רבי משה מידנר

משניר לחדוד

פרשת העקידה - מעשה אבות סימן לבנים

הרי שזה נורא ואיום, מעשה שלא נתפס כלל בשכל בר אנוש, הכיצד אברהם אבינו אוהב את הקב"ה בכזאת מסירות נפש, עד שהוא מסכים להעלות את בנו יחידו על המזבח מבלי להתרעם כלל על ציוויו של הקב"ה, ואת האהבה הזאת הוא העביר לבנו ליצחק. ולכן באמת בדווקא התורה מדגישה וכותבת האיך אברהם אבינו ע"ה אהב את השי"ת במסירות נפש גדולה, והאמין בו בכל לבו ובכל נפשו.

שהרי לאמיתו של דבר, מאידך גיסא, אברהם אבינו יכול היה לבוא ח"ו לידי הרחוק קטן שבקטנים, שמא אינו ראוי בכלל לכל הכבוד הזה, ואינו ראוי כי הבטחות השי"ת יתקיימו בו, ואולי לבסוף לא יצא ממנו יצחק, ומיצחק לא יצא כלל עם ישראל. אלא שלא כן היה. אברהם אבינו האמין בהקב"ה בכל לבו בכל הבטחותיו, ולכן אפילו כאשר אמר לו הקב"ה שייקח את יצחק והעלהו שם לעולה, גם אז אברהם אבינו אינו מהסס אפילו רגע אחד, אלא הולך במסירות נפש להחזיר את המתנה לבעליה שהוא הקב"ה.

אמור מעתה, מובן שפיר, מדוע התורה באמת כותבת את כל השתלשלות הדברים והפרשיות שהיו לאברהם אבינו; את ברית בין הבתרים, ואת ההבטחות לאברהם אבינו בדבר לידת יצחק, ובדבר בניית עם ישראל מיצחק, ואת פרשת ברית המילה, ואת פרשת לקיחת שרה לבית אבימלך, ואת לידת יצחק אבינו, ואת הברית עם אבימלך ופיכול שר צבאו, ואת פרשת העקידה. כל זאת כדי להורות לכל הדורות, שאם היום עם ישראל הם מאמינים בני מאמינים, זה רק בגלל היסוד שנטע בכל זרעו האב הראשון, הוא אברהם אבינו ע"ה, שלמד את הכל לבדו, ללא רב וללא מורה, אלא שנעשו שתי כליותיו כחכמים ליעיץ לו הכל וללמדו מוסר.

ולא עוד, אלא שמעצמו הוא בא לידי הכרה בבורא עולם, וידע שיש בעל הבירה אשר נגלה אליו והוא הבורא עולם, והוא היוצר, והוא הכל, ואין לפניו ואין לאחוריו. ואין מי אשר יאמר לו מה תעשה ומה תפעל. ובידו ובזכותו לשנות ולהחליף, ולעשות בעולמו ככל אשר יעלה ברצונו, אם להבטיח, ואם גם לבטל את הבטחותיו, ואין מי שיעכב בידו, כי לו הכח והממשלה, והוא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.

ואכן, לאחר שאברהם אבינו הגיע להכרת בעל הבירה שהוא הקב"ה אחד יחיד ומיוחד, הוא הלך בכל מקום שהוא הפיץ את ידיעת ה' בכל העולם, בקרב כל אלו שהיו רחוקים מאמונת ה', ועשה נפשות בחרן, ומכניסם תחת כנפי השכינה. כל זאת משום שלמרות כל מה שעבר עליו בכל השנים, בניסיונות ובמעשים נוראיים, הוא לא הפסיק אפילו לרגע אחד מלהאמין בה', ומלהיות קשור בהקב"ה בהרהור, בדיבור במחשבה ובמעשה. ומשום הכי גם התורה מקשרת את כל סיפורי הגבורה של אמונת אברהם אבינו בהקב"ה בזה אחר זה ועד פרשת העקידה.

"ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המוריה והעלהו שם לעולה" (בראשית כב, ב)
הנה כל מי שמעמיק להתבונן בסיפור הנורא הזה של ניסיון העקידה, בו אברהם אבינו הולך לשחוט את בנו יחידו אשר נולד לו לאחר מאה שנה, יראה עד כמה באמת אברהם אבינו ע"ה אהב את הקב"ה בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו. שכן, לכאורה ניסיון שכזה הוא בלתי יאומן כי יסופר, כאשר הקב"ה מבקש מאברהם אבינו להקריב את בנו יחידו יצחק על המזבח עולה כליל, ולשרוף אותו כמו ששורפים קרבן, ורק אפרו יישאר.

והיה, וכאשר מתבוננים במהותו של ניסיון זה, הרי שכל מי שיש לו מעט שכל או הגיון במוחו אינו יכול להבין כלל וכלל ניסיון שכזה, הכיצד הקב"ה יכול לדרוש מאברהם אבינו ע"ה לשחוט את יצחק בנו, לאחר שנים כה רבות של הבטחות כי שרה תלד לו בן, ולאחר הבטחה כה ברורה "כי ביצחק יקרא לך זרע" (שם כא, יב).

וכי יעלה על הדעת של מאן דהוא להבין את הדבר, כי דווקא לאחר שהקב"ה מבטיח לאברהם אבינו כי מיצחק בנו יצא כל עם ישראל, ויצחק ב"ה כבר נולד, בדיוק עכשיו הקב"ה אומר לו לקחת את הילד ולשחוט אותו על המזבח, ולשרוף אותו כמו קרבן עולה כליל, וכך לא יישאר ממנו מאומה, ועם ישראל בוודאי כבר לא יוכל לצאת ממנו. והרי דבר זה בכלל לא מתקבל על הדעת, כיצד אברהם אבינו מסוגל לקבל צו ופקודה שכזאת מאת רבון כל העולמים.

אבל מאי, עם כל זאת, אברהם אבינו אינו חושב לרגע לתמוה על דברי ה', ואינו חושב לרגע להרהר אחר מידותיו של הקב"ה, אלא תיכף ומיד, כאשר הוא מקבל את הציוויו הנורא הזה מאת השי"ת, הוא משכים בבוקר, והולך ביחד עם בנו יחיד עם שני נעריו עמו לכיוון הר המוריה כדי להעלות את יצחק בנו לעולה על גבי המזבח.

וכי אז, כשהוא הולך עם יצחק בנו, הוא לוקח עמו עצים להדליקם וגם אש להדליק את העצים, אבל שם לקרבן אינו לוקח עמו. ואמנם, יצחק בנו מבחין בדבר המוזר הזה, והוא שואל את אביו (שם כב, ז) "הנה האש והעצים ואיה השם לעולה?". דהיינו, את הכל לקחת עמך אבל את העיקר חיסרת! את הקרבן עצמו. ומה אברהם אבינו משיב ליצחק, בפשטות גמורה הוא עונה לו "אלוקים יראה לו השם לעולה בני" (שם, ח). ה' יביא לנו שם, ואם לא, אז אתה, בני, אתה תהיה השם לעולה, שכן ה' בחר בך להיות כמו שם לקרבן.

ואולם, הרצון לעשות את רצון ה' ולהיקרב לכבוד הקב"ה בתור מתנה, היתה גם ביצחק ולא רק באברהם. ועל כך ממשיר הכתוב ואומר "וילכו שניהם יחדיו". שניהם יחדיו הוא ראשי תיבות שי. ללמדך, כי גם אברהם אבינו וגם יצחק אבינו הלכו באותה כוונה ואותו רצון מושלם להסכים לתת את עצמיותם שי ומתנה לה'. והדבר פלא פלאים.

הרי אפוא, כשאנו מתבוננים בסיפור הזה של עקידת יצחק,

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מאיפה הכח למפעל החסד שלנו?

אברהם אבינו ע"ה עמוד החסד הטביע בנפש האומה היהודית את מידת החסד והעזרה הזולת, כזו שמחלחלת לדורי דורות אצל כל יהודי ויהודי בכל העולם כולו, כולם כאיש אחד בלב אחד משתדלים ומסייעים בעניינים שבגוף ובמזון.

מה נעמו דברי הגאון רבי משה כלפון הכהן זצ"ל כי "האיש הנללב יכיר ויבין כי כמעט כל היהדות וקיום אומתנו הישראלית בפרט בגלות המר והנממה הזה, תלוי בדבר זה להחזיק ביד האח והקרוב שלא ימוט".

האדם הממוצע, הסביר פעם הגאון רבי משה לוי זצ"ל בעל 'מנוחת אהבה', נוטה לחשוב כי מצות חסד שייכת רק אצל אנשים בעלי אמצעים, עשיר שיכול להרים תרומה של כמה אלפי דולרים למען חולה שזקוק לעבור ניתוח רפואי, או להכנסת כלה יתומה וכדומה. אך למעשה יש בכך טעות, כי כל פעולה שאדם עושה כדי להיטיב עם זולתו כלולה במצות חסד. אם רק ירצה האדם, הוא יוכל לקטוף מעשי חסד על כל צעד ושעה במהלך יומו.

רבי משה לוי זצ"ל שהיה ידוע כגאון מופלג וכפוסק הלכה בעל שיעור קומה, התפרסם לאחר פטירתו גם כגאון כמעשי חסד בגופו ובממונו. אם במאור פניו שהיה מסביר פנים לכל שואל בשמחה ובנעימות מיוחדת, כמי שאין לו בעולמו אלא מצות חסד עם הזולת.

בספר פרקי הדרכה מתוך משנתו של רבי משה, מסופר שבאחת ההזדמנויות קודם שעלה לרכב שהיה אמור להביעו אל השיעור בעיר יבנה, סטה הרב לפתע ממסלול הליכתו וניגש למעבר החציה והולך קשיש באיטיות רבה. הוא חצה עמו את הכביש בסבלנות ובמאור פנים, וכשישב במכונית ראו על פניו הקדושות שמחה של מצוה וחיות של קדושה.

לאחד ממכריו נולד ילד 'תסמונת דאון'. כשרבי משה שמע על כך, הגיע במיוחד לביתו לבלי שבת קודש לאחר הסעודה, בירך אותו ושמח את לבבו.

בעת הצורך היה עושה חסד בגופו בטרחה עצומה. כך סיפר יהודי בעל תשובה שהשתתף לראשונה בשיעורו. הלה פנה אל רבי משה וביקש ברכה על מעבר לדירה חדשה.

רבי משה ביקש ממנו שלא יחתום כרגע על שום מסמך והוא ייתן לו תשובה בשבוע הבא. כשהגיע הלה בשבוע הבא, הוא חש אי נעימות לפנות שוב אל הרב ולגזול את זמנו היקר. אלא שמיד עם תום השיעור, נעמד הרב ושאל "מי שאל אותי בשיעור הקודם על ישוב מסוים?"

כמובן שאותו יהודי ניגש אליו מיד וציפה לשמוע את ברכת הדרך, אך מה גדלה תדהמתו כשמע את הדברים הבאים: "שמע נא ידידי, אם תשמע לעצתי, תבטל את הרישום ותחפש בית במקום אחר!"

למראה פניו המשתאות, הסביר בענווה: "נכנסתי השבוע לשוב שדיברת עליו, ראיתי שאכן הדירות יפות והאוויר צח ונעים, אך התברר לי שהמקום חילוני לגמרי, אפילו ריח של יהדות לא היה שם. חקרתי ובדקתי אין שם תלמוד תורה, אין מקווה טהרה. משפחה דתית אינה יכולה לבנות שם בית של תורה.

סיים היהודי בהתרגשות גדולה: "קשה לתאר את פעימות הלב שהיתה לנו. רב גדול, מכיר אותי בסך הכל משיעור אחד, נכנס לישוב חדש, מסתובב, חוקר, מבזבז מזמנו היקר - רק כדי להחליט מהו הטוב ביותר בשבילי..."

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

"לא תשנא"

שנאת אדם מישראל אסורה מן התורה, בין שהיא גלויה ובין שהיא נסתרת, אף שאותו אדם גורם לו צער או בושה.

חז"ל קובעים את חומרת האיסור בשלשה אופנים שונים. א. אינו מדבר עמו שלשה ימים, כנדרש מהפסוק "הוא לא שונא לו מתמול שלשום ולא מבקש רעתו". ב. דורש רעתו. ג. שמח לאידו.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בכל יום יהיו בעיניך כחדשים

באחת השנים שמעתי מפי רבי ומורי הצדיק רבי חיים שמואל לופיאן זצוק"ל ראש ישיבת סונדרלנד שבאנגליה, ומחבר הספר "רווחא שמעתתא" על "שב שמעתתא", שסיפר שכאשר הגאון רבי אריה לייב הלר זצ"ל בעל 'קצות החושן' היה יושב ללמוד תורה, הוא היה פותח את ספר הקודש לפניו, אך לפני שהיה מתחיל בלימוד התורה הוא היה קורא בכבי את הפסוק: "ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי ותישא בריתי עלי פיך" (תהילים נ, טז).

רבי ומורי הסביר שבעל קצות החושן היה עושה זאת כדי שלא ילמד את התורה מתוך הרגל. על ידי הקדמה והכנה זו הוא היה מבטל את עצמו בפני התורה הקדושה, ורק אז היה פותח בלימוד ומתרגש מהלימוד כאילו היה חדש בעיניו.

לעומתו, ישנם יהודים רבים שכל הכנתם ללימוד מסתכמת לדאבון הלב בעיסוק של חולין כעישון סיגריה או קריאת עיתון, כיון שהם רגילים לבוא בכל יום לבית המדרש כדי ללמוד, וכיון שלימוד התורה נעשה על ידם מתוך הרגל - אין להם את ההתרגשות הראשונית מהלימוד, ולפיכך הוא בא מיד לאחר עיסוק בדברי חולין.

הנה דוד המלך ע"ה אמר בספר תהילים (כז, ד): "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו". ועלינו לידע כי שאיפה רוחנית זו לחסות בצל הקב"ה כל הימים מתוך הרגשת התחדשות, התרוממות והתעלות חייבת לשכון בלבו של כל יהודי ויהודי, ותמיד הוא יבקש להגיע למדרגה שגובהה זו של נעים זמירות ישראל.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ואשה אחת מנשי בני הנביאים" (מלכים ב, ד)
הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על הולדת בנה, וקיום ההבטחה שנוולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים לאברהם אבינו ע"ה בפרשתנו, שכעת חיה יולד לו בן.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ההשקעה בחינוך משתלמת

מפרשה זו אנו רואים למעשה את גדלותו של אברהם אבינו ע"ה, ובכמה מסירות נפש הלך לעקוד את בנו והשכיח מליבו את אהבתו לבנו ממשין דרכו. אברהם השכיח מליבו את כל מאת השנים שבהם ציפה ויחל לפרי בטן שימשיך לפרסם את שם ה' בעולם, סילק מליבו את כל האהבה והקשר שהיה לו עם בנו ומאותו רגע בו ציווהו הקב"ה לשחוט את יצחק, הרי שמרגע זה ואילך יצחק שייך כל כולו להקב"ה וכאילו אינו בנו שלו. ומסיבה זו אברהם קראו 'נער' - 'ואני והנער נלכה עד כה'.

כעין זה מצאנו הלכה שמוזכרת ברמ"א (או"ח צח, א) וזה לשונו: ואסור לאדם לנשק בנוי הקטנים בבית הכנסת כדי לקבוע בליבו שאין אהבה כאהבת המקום. משום כן, כשהלך אברהם לקיים פקודת ה' כבש את אהבתו הגדולה לבנו והרי הוא נער בעלמא, כדי לקבוע בליבו שאין אהבה כאהבת המקום ברוך הוא. ואמנם התורה מעידה עליו שהוא כבש את רחמיו מעל יצחק בנו.

אברהם לא שת ליבו לשיחת הבריות שירננו אחריו שעשה כמנהג עובדי האלילים שמעבירים את בנם למולך, ולא פנה אל טענת היצר טענה המתקבלת על כל הגיון; אתמול אמרת לי "כי ביצחק יקרא לך זרע (בראשית כא, יב) ועכשיו "אתה אומר לי קח נא את בןך והעלהו שם לעולה" (בראשית כב, ב).

כלומר, אברהם לא פנה לכל המחשבות הללו, והשכים ונזדרז למצוה. חבש את חמורו בעצמו, ולא על ידי משרתיו, לגודל אהבתו. עבר בדרכו במים שהגיעו עד צווארו והלך ברצון ובשמחה לקיים רצון ה'.

משום כך, אף שבסופו של דבר לא נשחט יצחק, נחשב הדבר כאילו נשחט ומזכירים אנו בראש השנה זכות זו של עקידת יצחק, כאמרם ז"ל (ראש השנה טז, א) "אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איל, אמר הקב"ה תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק". וכן אומרים אנו בתפילת המוספין: ועקידת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור.

מסירות נפש זו של אברהם, מראה לנו את גודל אהבת ה' שהיתה לאברהם אבינו ע"ה, שכבשה תחתיה את כל האהבה והרצון שהיו בליבו של אברהם עד שלא נותרה בליבו אהבה כלל להבלי העולם הזה, כפי שהעיד על עצמו (בראשית יח, כז) "ואנכי עפר ואפר". וזה שכתוב (שם, כב ז) "וירא את המקום מרחוק". שאף על פי שהיתה המצווה רחוקה ממנו, לרוב הקשיים והניסיונות על מנת לקיימה, הרי היא כקרובה אצלו לגודל אהבתו אותה.

את האהבה הזאת הוריש אברהם ליצחק בנו. ואכן הכתוב מעיד על השקעתו של אברהם אבינו בחינוך ביתו (שם, יח, ט) "כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'".

שבת שבתון

א. השקאת האדמה אסורה בשביעית, ומכל מקום התירו חכמים להשקות שדה שאינה מסתפקת במי גשמים, אלא זקוקה להשקאה תמידית. וכן בכל השקאה שבאה למנוע פגיעה בעץ או בצמחיה, שאם לא ישקו אותה אזי יגרם נזק. ויש אומרים שצריך לצמצם את תדירות ההשקאה ולהגדיל את הפרשי הזמן בין השקאה להשקאה. ויש אומרים שהואיל והותר להשקות אין צריך לצמצם בהשקאה. אולם בעונת הגשמים אין להשקות כלל.

ב. כל מה שהותרה ההשקאה בשביעית היינו לצורך פירות המותרים באכילה בשביעית, וכן לצורך ירקות שאין בהם איסור ספייחין, כגון אלו המבוארים בדברי הרמב"ם וכן לצורך פרחים ועשבי בשמים שאינם אסורים משום ספייחין. אבל לצורך ירקות האסורים, ודאי שאסור להשקות את השדה.

ג. מותר להשקות פרחי נוי כמו שושנים וורדים וכדו' שאין בהם איסור ספייחין. ואף שבלא ההשקאה הפירות או הירקות לא יהרסו לגמרי, אלא כל שבמניעת ההשקאה יפסדו הפירות או הצמחים רשאי להשקות את השדה כל צרכה, ואין צריך לצמצם בהשקאה.

ד. וכן עצי פרי שהם זקוקים להשקאה קיומית בימות הקיץ, מותר להשקותם כל שמומחה בדבר אומר שההשקאה היא לצורך, בכל אילן לפי כוחו. וכשאינו לפנינו מומחה ויש ספק אם יש צורך בהשקאה או לא, יש להקל, שעל פי רוב חוסר השקאה מזיקה לאילן.

ומה שהתירו השקאה לצורך, הטעם הוא מפני שאם לא ישקה תיעשה הארץ מלחה וימות כל עץ שבה, והואיל ואיסור הדברים האלו הוא מדבריהם, לא גזרו על אלו. ויש שיעצו שאם אין שם בקי שיעץ להם על ההשקאה, שימכרו את הגינה לגוי באמצעות המכירה הנעשית ע"י הרבנות כדי שלא ישלחו באיסורים אלה. אולם יש לפקפק בזה שהיא חומרא הבאה לידי קולא.

ה. דשא שנזרע לנוי, יש אומרים שאין להשקותו כל שבוע שבועיים כרגיל, אלא רק כשיראה שהדשא מאבד את הברק, או שנראה בו סימן יובש. ותדירות ההשקאה בדשא תלוי באקלים וכן בסוג האדמה. ויש אומרים שכיון שהותרה ההשקאה לצורך, אין צריך להגביל את זמני ההשקאה, ומותר להשקות כרגיל, כל שההשקאה באה למנוע את התייבשות הדשא, וכמו שהתירו חז"ל את ההשקאה בחול המועד.

ו. באופן שאסור להשקות את השדה בשביעית, יש לאסור בזה גם אם הוא משקה את השדה על ידי צינור או על ידי ממטרות.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת וירא

1. האם מותר לאדם לנשק בנוי הקטנים בבית הכנסת?
2. מה רמוז בשם המשפחה 'שרעבי'?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, נולד בשנת התרע"ב בשרעב שבתים. אביו נפטר קודם לידתו, וגם אמו נפטרה כשהיה בן שנתיים. הוא גדל בבית סבו שעמד על כישרונותיו הלימודיים המופלאים, ולאחר שגם סבו נפטר - גידלו הרה"ג חיים סינוואני זצ"ל.

משוירי בנסת הגדולה

רבי מרדכי שרעבי זצ"ל

בשנת התרצ"א עלה הרב מרדכי שרעבי לארץ ישראל. בהגיעם לנמל יפו הועברו עם שאר העולים לעיר רחובות, שם נאלצו לעבוד בפרדסים בכדי לקבל שכר למחייתם.

לאחר ימים אחדים, רבינו גמר אומר בליבו לעלות לירושלים עיר הקודש. הוא הטעין יחד עם רעייתו את מטלטליהם על הרכבת, ובא לירושלים. לימים סיפר כי הרגיש כי מן השמים סייעו בידו לזכות ולשכון בעיר הקודש. בהגיעו לירושלים שינה הרב את שם משפחתו לשרעבי - שם המציין את עיר הולדתו, וגם ראשי תיבות "שלוש רב בני ישראל".

מידי יום אחר תפילת שחרית היה מכתת רגליו לביהמ"ד קהילת קודש חסידים 'בית אל', שם למד מפי הגאון המקובל רבן של חסידים רבי שלום הדאיה זצ"ל. מלבד זאת הצטרף לשיבת 'רחובות הנהר' של החסיד המקובל חכם שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה 'השד"ה', ויצק מים על ידיו.

בשנת התשכ"ב ייסד הרב שרעבי את ישיבתו, ישיבת המקובלים 'נהר שלום'. הישיבה נקראה על שמו של המקובל רבי שר שלום שרעבי זיע"א אשר גודל השגותיו וידיעותיו בתורה היו ידועים לכל לא בכדי בחר מו"ר הרב שרעבי זיע"א לקרוא את הישיבה על שמו של הרש"ש ז"ל, מפני שמשאת נפשו ושאיפתו היתה להעמיד תלמידים שידעו

עד ראייה לצורת השינה של הצדיק. השעה היתה 10:00 בלילה והרב עלה לשכב במיטתו כשהוא עייף ויגע מעמל היום, באומרו לי: 'אנחנו ישנים קצת וקמים'. סגר עיניו, דומיה השתררה בחדר. עצרת י את נשימתי כדי לא להפריע לצדיק במנוחתו.

לפתע שמעתי את קולו הקורא אלי: 'מה השעה?' הבטתי בשעון. חמשה רגעים חלפו בלבד. עשר וחמש דקות, עניתי. הרב סגר שוב את עיניו ואני קוייתי בכל לבי שעתה הוא ירדם. אך שוב שמעתי את קולו העדין קורא לי: 'מה השעה?' עשר ועשר דקות, עניתי, ובלבי תמהתי: מה, עדיין הרב לא נרדם? המשכתי בעסוקי בחדר השני, ושוב נשמע קולו המבקש לדעת את השעה. נדהמתי, כשמחוגי השעון הורו על השעה 10:20 והרב התרומם ממשכבו וכשפניו שוחקות אמר לי: 'די לנו, התיקון בשינה כבר נעשה, העיקר שמנו הראש על הכרית, זה די בשבילנו. עתה נקום לעבודת שמים'. בטרם עיכלתי את דבריו ראיתיו שהתגבר כארי מעל יצועו, נטל ידיו כדת וכדין ופתח בסדר לימודים ארוך ומייגע שנמשך עד לאחר עלות השחר.

חשבתי שאך מקרה הוא שרבנו לא הצליח להירדם כהלכה, וקוייתי שבלילה הבא תהיה שנתו כראוי, אבל תקותי התבדתה, כי בכל הלילות שלנתי אצלו ראיתי שהרב נהג בקביעות לעלות בשעה 10:00 על יצועו וכעבור עשרים דקות הזדזז לקום לעבודת שמים.

לא יכולתי להחריש לנוכח מראה עיני, סיפרתי זאת לרבנית בשובה לביתה והיא אישרה בפה מלא שזו הנהגתו הייחודית של הרב להסתפק בעשרים דקות שינה בכל לילה ולילה. רק ביום הינו נח קצרות לאחר זמן קבלת קהל. הרבנית הוסיפה שכך הרגיל הרב את גופו מאז שנת נעוריו, למעט ככל האפשר בשינה רק כדי קיום הגוף ויותר לא. ואמנם כך הורה הצדיק לבחור ישיבה בגילאים שש עשרה ושבע עשרה, להסתפק בחמש שעות שינה ביממה והשאר להקדיש לתורה ולעבודת ה'. כשהללו בגרו בשנים ציווה עליהם לקצץ אף ממכסה מצומצמת זו, ובמקום חמש שעות לישון רק ארבע. וכאשר שאלוהו איך תספיק שינה כה מועטת, ענה: ארבע שעות יספיקו לכם בתנאי שתעסקו בתורה יומם ולילה".

להתפלל בסידור כוונות הרש"ש זיע"א בדרך המסורה דור אחר דור מיישבת בית אל, ולדידו, כל כולה של הישיבה אינה אלא המשך ישיבת בית אל. למעלה משלושים שנה עמד בראשות הישיבה והעמיד בה תלמידים רבים בקבלה ובכוונות הרש"ש. כבר מראשית שם עינו וליבו על תלמידו חביבו, ממשיך דרכו בנאמנות - החסיד המקובל רבי שלום שמואלי שליט"א, ושבועות מספר לאחר שייסד את מנין המקובלים, קראו והושיבו לימינו, וכך במשך עשרות שנים זכה ליצוק מים ולשבת לימין רבנו זצ"ל וללמוד מתורתו ומהנהגתו וממעשיו.

מספר חודשים קודם פטירתו היה יושב, ולפתע ביקש ממקורביו שיעלוהו לישיבה והכריז כי צוואתו שרבי שלום הוא כתר הישיבה ורצונו שהוא ימשיך אחרי בראשות הישיבה. כיום עומד בראשות הישיבה המקובל רבי שלום שמואלי, ומנהיגה בהצנע לכת יחד עם בנו המקובל רבי בנימו שמואלי שליט"א.

רבי מרדכי התפרסם כאיש קדוש ובעל מופתים, ורבים שיחרו לפתחו לקבל ברכה, עצה טובה וישועה. בני הזוג שרעבי היו חשוכי בנים, והשקיעו את כל כוחותיהם להרצת תורה וגמילות חסדים. את הכספים שקיבל העביר במלואם לצדקה ולהחזקת הישיבה, והוא עצמו חי בדירה קטנה ופשוטה ביותר.

רבים מגדולי דורנו למדו מפי הרב מרדכי שרעבי, בהם הרב עובדיה יוסף שליט"א, הרב מאיר יהודה גץ זצ"ל, הרב שלום שמואלי שליט"א ובנו יבדל"א הרב בנימו שמואלי שליט"א, ראשי ישיבת 'נהר שלום' כיום, והרב יששכר דב רוקח שליט"א, האדמו"ר מבעלז.

בכ' במרחשוון התשמ"ד, נתבקש הרה"ק המקובל ר' מרדכי שרעבי לישיבה של מעלה. הוא נטמן בהר המנוחות בירושלים. על שמו הוקמו מאז מוסדות תורה רבים, ללימוד הנגלה והנסתר.

על גודל שקידתו והתמדתו בתורה סיפר אחד מתלמידיו את שראו עיניו בתקופה בה היתה הרבנית ע"ה מאושפזת בבית חולים: "חודש ימים ברציפות ישנתי בבית הרב, ולילה אחר לילה הייתי

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +541141715555 • 972585207103 ספרדית

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם